

РЕШЕНИЕ

№ 6845

гр. София, 19.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева
Силвия Житарска**

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **7670** по описа за **2021** година докладвано от съдия Силвия Житарска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес: [населено място], [улица], партер, чрез адв. К. С., срещу решение от 29.06.2021г., постановено по н.а.х.д. № 2680 по описа за 2020 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 107 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 22-007220/ 03.02.2021г., на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], като наложената на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл.414, ал.3 от КТ, на касатора имуществената санкция в размер на 3 200 лв. за нарушение на чл. 61, ал.1 от КТ.

С касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Счита, че така наложеното наказание е в противоречие с целите на наказанието определени в чл.12 от ЗАНН. Искането до съда е за отмяна на обжалваното решение и да постанови друго, с което да измени НП.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“, чрез юрк.П. оспорва жалбата като

неоснователна и моли за оставяне в сила на решението на СРС като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд - София-град, XVI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира обжалваното съдебно решение е валидно, допустимо и правилно.

С обжалвания съдебен акт съдът е потвърдил Наказателно постановление (НП) № 22-007220/03.02.2021г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ (ДИТ) - С. с което на дружеството касатор е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3 200 лв. за извършено нарушение на чл. 61, ал.1 КТ.

За да постанови този резултат съдът след преценка в съвкупност на събраните по делото писмени и гласни доказателствени средства, от правна страна е приел, че АУАН и обжалваното НП са издадени от компетентни длъжностни лица, в сроковете по чл. 34 от ЗАНН, като били спазени и изискванията на чл. 42 и чл. 52 от ЗАНН и, че при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения. По същество на спора въззивния съд е изложил съображения, че нарушението е безспорно доказано от обективна и субективна страна, квалифицирано е правилно от наказващия орган, като съответно по вид. Относно размерът на наложената административна санкция е възприел, че същата е съобразена с високата степен на обществена опасност на нарушението и не следва да бъде намалявана. По изложените съображения съдът е достигнал до извода, че административнонаказателната отговорност на дружеството – касатор е ангажирана законосъобразно.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Решението е правилно и законосъобразно, съответно на материалния закон и постановено без допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила по аргументите изложени в него.

Не са налице наведените в жалбата касационни основания.

Изводите на първоинстанционния съд за доказаност на нарушението и за липса на

процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство кореспондират на установената правилно фактическа обстановка се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, като същите са в съответствие с материалния закон и събраните по делото доказателства. Приел е за установено, че на 04.12.2020г. при извършване на проверка на място в обекта на контрол-„Многофункционална сграда с офиси, хотелска част, подземни гаражи, резервоар за дъждовна вода и трафопост“, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма], представлявано от Д. П. Д. – управител е заварен да полага труд като „арматурист“ П. В. С., с ЕГН: [ЕГН]. В собственооръчно попълнена декларация е посочил, че работи в проверявания обект на длъжност арматурист с работно време от 08.00 до 17.00 часа, получава трудово възнаграждение в размер на 300 лева и има сключен трудов договор. От прегледа на представения от работодателя трудов договор № 016/07.12.2020г. и справка от ТД на НАП за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ, е установено, че същият не е сключил трудов договор със С. преди постъпването му на работа на 04.12.2020г.

Съгласно чл. 414, ал. 3 КТ „работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв., за всяко отделно нарушение“. В случая, е наложена имуществена санкция в размер на 3 200 лева, която се доближава към законоустановения минимум. Съгласно чл.27, ал.2 ЗАНН, при определяне на наказанието се вземат предвид тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя. В наказателното постановление и в решението на СРС са изложени мотиви относно определения конкретен размер на санкцията. В собственооръчно попълнената декларация, П. В. С. посочва, че полага труд от 5 месеца в обекта, следователно дата на извършената проверка не е бил неговия първи работен ден в проверявания обект.

По смисъла на чл. 62, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 КТ трудовият договор се сключва в писмена форма, доколкото отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения. В конкретния случай се доказва наличието на трудово правоотношение между [фирма] и П. В. С. при липсата на сключен към момента на проверката трудов договор, дружеството - работодател е нарушило императивната разпоредба на чл. 61, ал.1 от КТ и е осъществило санкционния състав на чл. 414, ал.3 от КТ. Изведените от районния съд правни изводи в този смисъл са правилни, обосновани и съответстват на доказателствата по делото. При това формираните изводи напълно се споделят от настоящият касационен състав, поради което и на основание чл. 221 АПК, препраща към мотивите в оспореното решение.

Районният съд се е произнесъл подробно и мотивирано по всички оплаквания, наведени в жалбата срещу оспореното наказателно постановление. Видно от попълнената декларация, както и от останалите доказателства по делото, вкл. представения трудов договор, и уведомление по чл. 62, ал.5 КТ (регистрирани след проверката), извършваната от работника дейност съдържа всички основни елементи на трудовото правоотношение – работно място, работно време, трудово възнаграждение. Следователно е налице предоставянето на работна сила, без сключен

трудова договор, което е нарушение на б1, ал.1 от КТ.

По изложените съображения, касационният състав приема, че касационната жалба е неоснователна. При осъществения контрол по реда на чл. 218, ал.2 от АПК, касационният състав приема, че обжалваното решение е валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон и следва да остане в сила.

При този изход на спора касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция. На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 80 лв. за юрисконсултско възнаграждение

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл.1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, XVI-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 29.06.2021г. на Софийски районен съд, НО, 107 състав, постановено по НАХД № 2680/2021г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“-С. сумата от 80 лв. разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: